

Relat autobiogràfic

A Victoria Cirlot, *Hildegard von Bingen. Vida y visiones*, Madrid, Siruela, 1997.

Quan tenia tres anys vaig veure una llum tal que la meva ànima va tremolar, però a causa de la meva infantesa nada vaig poder proferir sobre això.

Als vuit anys vaig ser oferida a Déu per a la vida espiritual i fins el quinze vaig veure molt i explicava alguna cosa d'una manera simple. Els que ho sentien es quedaven admirats, preguntant-se d'on venia i de qui era. (...) Esgotada de tot això vaig preguntar a la meva dida si veia quelcom a més de les coses exteriors i em va respondre que res, perquè no veia res d'allò. Llavors em vaig sentir presa d'una gran por i no em vaig atrevir a dir res a ningú. (...) Per por als homes, no gosava dir a ningú el que veia. Però la noble dona que m'educava ho va notar, i ho explicà a un monjo que coneixia.

Per mitjà de la seva gràcia Déu havia vessat en aquella dona un riu de moltes aigües, de manera que no va donar repòs al seu cos amb vigílies, dejunis i altres bones obres fins que acabà la vida present amb un bon fi. Déu va fer visibles els seus mèrits a través de bells signes. Després de la seva mort vaig continuar vivint de la mateixa manera fins que vaig complir quaranta-dos anys.

(...)

Durant un temps no podia veure cap llum per una boira que tenia als ulls, i un pes m'oprimia el cos de manera que no podia aixecar-me i jeia amb dolors molt forts. Vaig patir això per no manifestar la visió que m'havia estat mostrada, sobre que havia de traslladar-me del lloc on havia estat consagrada a Déu a un altre, juntament amb les meves monges. (...) I aquí vam arribar amb vint monges nobles, nascudes en cases de pares rics, sense trobar cap habitatge ni cap habitant (...). Després d'aquestes afliccions va ploure sobre nosaltres la gràcia de Déu. Car molts que abans ens havien tractat amb menyspreu per considerar estèril inutilitat el nostre comportament, van venir a nosaltres ajudant-nos i omplint-nos de benediccions. Molts rics van enterrar amb honor llurs morts amb nosaltres (...). Aleshores el meu esperit va reviure, i així com abans havia plorat en el dolor, ara plorava de goig, perquè Déu no m'havia oblidat ja que ho confirmava distingint aquell lloc i enriquint-lo amb moltes coses útils i edificis. (...) I em mig de tot això vaig acabar el llibre "Scivias", segons Déu va voler.

La meva ment s'havia enfortit, i em vaig cuidar de les meves filles tant en llurs necessitats corporals com anímiques (...). Malgrat la fatiga per tantes tribulacions, vaig dur a terme el "Llibre dels mèrits de la vida", que em va ser revelat per la gràcia de Déu.

(...)

Després vaig escriure el "Llibre de les obres divines" en el que, tal i com Déu omnipotent em va infondre, vaig veure l'altura, la profunditat i l'amplada del firmament i de quina manera han arribat a estar-hi el sol, la lluna, els estels i tota la resta.